

இதோ கவிஞன் ஊட்டி இருக்கிறானே? எவ்வாறு அவனால் இது முடிந்தது? இத்தகைய கவிதைகளை, உணர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்ட 'அஃப்ஃபாடல்' என்று கூறுகிறோம். இவற்றை ஆக்கும் கவிஞன் வெளி உலக அநுபவங்களில் ஆழ்ந்துவிடுவதில்லை. அதற்கு மாறாகத் தன்னுள்ளேயே தான் அமிழ்த்து விடுகிறான். தன் புற மனத்தைக் கடந்து, அகமனத்தில் சென்று துருளிப் பார்க்கிறான். மனிதனாக உள்ள திடையில் எண்ண உதவும் மனத்தின் ஆழத்தில் சென்று தன்னுடைய உணர்வு ஒன்றையே துணையாகக் கொண்டு உலாவுகிறான். அவ்வக மனத்தில் உண்டாகும் அநுபவங்களை மட்டும் எடுத்து இவ்வகைப் பாடல்களில் பெய்கிறான். இவற்றிற்கு மாறான 'புறப்பாடல்களில் கவிஞன் அநுபவத்திற்கு, அகமனத்தை நாடிச் செல்வதில்லை. 'புற உலகில் நுழைந்து அங்கு நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளில் அமிழ்த்து, அவற்றைப்பற்றி மட்டும் கூறுகிறான். இவ்விருவகைப் பாடல்களுக்கும், தெள்ளத் தெளிய அறுதியிட்டு வேறுபாடு காட்ட வேண்டியும் ஓரளவு வேற்றுமை காண முடியும். மேலும், இங்கு அகம், புறம் என்று சண்டிடுக்கும் பெயர்கள் அடிக்குறிப்பில் தரப்பட்டிருக்கும் ஆங்கிலப் பெயர்களுடன் முற்றும் பொருந்துவன அல்ல. பெரும்பான்மை இவை ஒத்த இயல்புடையனவாயினும், அந்த ஆங்கிலப் பகுப்புக்குள்ள அனைத்துப் பொருளையும் தமிழ்மொழிக்கு ஏற்றினால் அது சாலாது என்பதை நினைவில் இருத்தல் வேண்டும்.

அநுபவ வகை

முதலாவதாக, அகரென்னும் பிரிவைக் காண்போம். ஓர் உதாரணம் மேலே காட்டப் பெற்றுள்ளது. அதனை நாதநாயகர் விசய அல்லது சாவேரி இராகத்தில் படித்துப் பார்த்தால் தன்கு

1. Subjective Poetry.
2. Objective Poetry.
3. While, therefore, in subjective poetry, which is the poetry of introspection, the poet looks into his heart to write, and even draws the outer world down into himself and steepes it in its own emotions, in objective poetry he projects himself into the life without and seeking there his motives and subjects handles with the least possible admixture of his own individuality.

—Intro.....Lit. 103.

இசைப் பாடல்

இவ்வகைப் பாடல்கள் சில இன்றியமையா இயல்புகளைப் பொருந்தி இருத்தல் வேண்டும். இவற்றில் ஒவ்வொரு பாடலும் ஒருதலையாய உணர்ச்சியை மேற்கொண்டே இருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் அது கொண்டுள்ள உணர்ச்சி மட்டமானதாகவோ செயற்கையானதாகவோ இருத்தல் ஆகாது. மேலும் அது வெளியிடும் உணர்ச்சி, கவிஞரின் அகமனத்திலிருந்து தோன்றியதாகவும் உண்மையுடையதாகவும் இருத்தல்வேண்டும். அவ்வுணர்ச்சியை வெளியிடும் கருவியாகிய சொல்லும் நடையும் சிறந்தனவாக இருப்பதோடு முன்னுக்குப் பின் முரணமல் இயைபுபெற்று, ஒரு கலை என்று கூறக்கூடிய முறையில் அமைய வேண்டும். தாங்கள் கொண்டுள்ள உணர்ச்சி, அநுபவத்தை வெளியிட இந்தத் தொகுப்புப் பாடல்கள் இசையைத் துணையாகக் கொள்ளுதலின் இவற்றை இசைப்பாடல் என்றும் கூறுகின்றனர். பொதுவாக எல்லாக் கவிதைகளுக்கும் இசை உரியதாயினும், இப் பகுதியில் இசை வெறும் ஓசைநயத்தை மட்டும் தாராது கவிதையின் உணர்ச்சியையே வெளியிடும் கருவியாகவும் அமைகிறது.

இன்றியமையா இலக்கணம்

மேலும், இப் பாடல்கள் ஒரு தனிப்பட்ட உணர்ச்சியைத் தாங்கிவரும் தனித்தனிக் கவிதைகள் ஆகலின், அவை மிக நீண்டு இருத்தல் ஆகாது. எத்தகைய சிறந்த உணர்ச்சி அநுபவமும், சில நிமிடங்களுக்கு மேல் நிற்பல் இயலாதன்றோ? இதனாலேயே அகப்பாடல்கள் அனைத்தும் குறுகிய அளவுடையன வாகக் காணப்படுகின்றன. உணர்ச்சி என்பது ஆற்றொழுக்குப் போல் இருந்துகொண்டிருப்பதாகும். ஓடுகின்ற ஆற்றுவெள்ளத் தைக் குறுக்கே தடைசெய்தால் திடீரென்று தண்ணீரின் அளவு மிகுந்து அணை எவ்வளவு உயரம் இருக்கின்றதோ, அந்த உயரத்தை அடைகிறது. அணை எடுபட்டவுடன் குறைந்து விடுகிறது. கவிதை உணர்ச்சி ஊட்டுவதும் இவ்வகையில்தான். ஆனால், மனத்தில் தோன்றும் எந்த உணர்ச்சியானாலும் சில நிமிடங்களுக்குமேல் நிற்பதில்லை. மிகவும் வருந்தத்தைத் தரும் இழவை அநுபவிப்பவர்களுக்கூடச் சில வினாடிகட்குப் பிறகு அந்த ஆழமான உணர்ச்சியைப் பெறுவதில்லை. ஆழமான எந்த

அன்னைபும் அத்தனும் அல்லலோ தோழி!
புலவியஃது எவனோ அன்பிலவ் கடையே!"

(குறுக்கதொகை : 93)

இத் தலைவி மீண்டும் தலைவனோடு வாழாமற் போகப் போகிறாளா? இவ்வாறு நினைப்பது முறையா? இவ்வாறு எழும் வினாக்கள் தவறானவை. கவிஞன் தன் மனநிலையில் ஓர் உணர்ச்சி வசப்பட்டு அதன்வழியே செல்கிறான். இவ்வகை உணர்ச்சி ஏற்படுவது உலகியல்பேயாகும். இதன் நியாய அநியாயங்களைப்பற்றி ஆராய இது இடமன்று. இவ் வகையான சந்தர்ப்பத்தில் ஒருவருடைய மனநிலை என்னவெல்லாம் நினைக்குமோ அவை அனைத்தையும் குறிப்பதே கவிஞன் தொழிலாகும்.

இவற்றோடு கவிஞன் கற்பனையையும் கலந்து விடுகிறான். கேவலம் பொறி உணர்ச்சி மட்டும் உடையவனாகி அவன் பாடுவதில்லை. கற்பனை கலந்தே பாடுகிறான். எனவே, மேலைநாட்டு இலக்கியங்களில் காணப்பெறும் 'பொறி உணர்ச்சிப் பாடல்கள்' அல்ல, தமிழில் காணப்பெறும் அகப்பாடல்கள். அவர்கள் தொகுதியில் ஏதாவதொன்றில் சேர்க்கவேண்டுமானால் இவற்றை அவர்களுடைய "ரொமாண்டிக் பொய்யட்டி" என்ற தொகுப்பில் அடக்கலாம்.

அகம், புறம் வேறுபாடு

இவ்வகையான அகப்பாடல்கள் அறிவை ஆதாரமாகக் கொண்டு தோன்றுவதில்லை. அறிவின் பயனாக இவை தோன்றியிருப்பின், இவை யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியனவாக இருக்கும். உதாரணமாக "மண்திணிந்த நிலனும் நிலனேத்திய விசும்பும் விசும்புதைவரு வளியும் வளித்தலைஇய தீயும், தீமுரணிய நீரும் என்றவகு ஐம்பெரும் பூதத்து இயற்கை போல" என்றொரு கவிதை கூறும்பொழுது இது அறிவின் பயனாகவும் அதன் அடிப்படையிலும் தோன்றியது என அறிவீரோம். இதில் அறிவுடையோர் யாருக்கும் கருத்துவேற்றுமை இருத்தற்கில்லை. இவை, அறிவின்

1. Sentimental Poetry.

2. Romantic Poetry.

3. புறம் : 2.

அவற்றிலிருந்தே இவை தோன்றின. இதற்கு உதாரணம் தேடி அதிக நூரம் செல்லத் தேவை இல்லை. தமிழ் இலக்கியத்தில் உள்ள 'கோவை' என்ற நூல்வகையே போதும். அவற்றிலும் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையா இக் கருத்தை நன்கு வலியுறுத்தல் அறிதற்குரியது. அகத்துறைக்குரிய காதல் பத்திப் பாடலில் இடம் பெறுவதைத் தேவாரம், திருவாய்மொழி என்பவற்றிற்கு காணலாம். ஆனால், காதல் முழுநூலிலும் இடம் பெறுமாறு செய்யப்பெற்ற நூல் கோவையாகும்.

அகப்பாடலின் மறைவு

இத்துணைச் சீரும் சிறப்பும் பெற்று வாழ்ந்த இப்பகுதிப் பாடல்கள் 12 ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர், தமிழிலக்கியத்தில் மறைந்தொழிந்தன. அந்நிலையில் சமுதாய வாழ்க்கை மீண்டும் உரம் அடைந்தமைக்குக் காரணம் வேற்றவர் ஆட்சி தமிழ் நாட்டில் கால்கொண்டமையேயாகும். பொது எதிரி காரணமாக ஓர் அளவு இனப்பற்று முதலியவை தலையெடுக்கலாயின. புதிதாகத் தோன்றிய கிளர்ச்சிகளும், புதிய மரபுகளும் தமிழ் இலக்கியத்தில் இடம்பெறலாயின. தனிப்பட்டவர் உணர்ச்சிகளைக் கவிதைமூலம் வெளியிடுதல் அநாகரிகமாகக் கருதப்பெற்ற காலம் அது. இத்தகைய காரணங்களால் அகப்பாடல்கள் தமிழ் இலக்கியத்திலிருந்து விடைபெற்றுக் கொள்ளலாயின.

கையறுநிலையும் அகப்பாடலே

மேற்கூறிய அகப்பாடல்கள் வளர்ச்சி அடைந்து பல உருவங்களைப் பெற்றன. ஆனால், அவை எல்லாவற்றையும் பல காரணங்கள் கருதித் தமிழர் 'அகம்' என்ற பிரிவில் சேர்க்காமல் 'புறம்' என்ற பிரிவில் சேர்த்துவிட்டனர். அப்படிச் சேர்க்கப்பெற்றவற்றுள் முதன்மையானது 'கையறுநிலை' என்பது. மிக நீண்ட அளவில் உள்ள கையறுநிலை ஒன்றும் இன்று நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. தனிப்பட்ட ஒருவன் பெற்ற இழப்பையோ அல்லது ஒரு சமுதாயம் அடைந்த இழப்பையோ உன்னி ஒருவன் வருத்தி அவ் வருத்தத்தைக் கவிதையால் வெளியிடுவதே கையறுநிலை என்று கூறப்பெறும். இழப்பு

பக்
வி
அ

எவ்வகையானதாக இருப்பினும் இழந்தவன் மனநிலை, சூழ்நிலை என்பவற்றிற்கு ஏற்ப, இழப்பின் பயன் பெரிதாகவும் சிறிதாகவும் தோன்றும். தந்தையை இழத்தல் பெரிய துன்பத்தான். அதனால் பிள்ளைகள் அடையும் துயரும் பெரியதுதான். பாரி என்றும் வள்ளலை இழந்து அவன் மகன் எல்லையற்ற துயரக் கடலில் ஆழ்ந்து விடுகின்றனர். உடனே அவர்கள் வருத்தத்தில் ஊறித் திளைத்து ஓர் அவலக் கவிதை தோன்றுகிறது.

“அந்தைத் திங்கள் அவ்வென் னிலையில்
எந்தையும் உடையேம் எம்முன்றும் பிறர்கொளார்
இந்தைத் திங்கள் இவ்வென் னிலையில்
வென்றுஎறி முரசின் வேந்தர்எம்
குன்றும் கொண்டார் யாம் எந்தையும் இலமே.”

(முறம் : 118)

ஆனால், இக் கவிதை தனிப்பட்ட அவர்கள் பெற்ற வருத்தத்தையும் சொந்த இழவையும் பாராட்டுவதாகவே உளது. இதனைக் கற்பவர்கள் பாரியைப்பற்றி முன்னரே அறிந்திருந்தாலன்றி இதில் உள்ள துயரத்தின் ஆழத்தை அநுபவித்தல் இயலாது. மேலும் பாரி எவ்வாறு பகைவர்கள் சூழ்ச்சியை அறிந்திருந்தும் தனது வள்ளன்மையினால் உயிரைப் பிடிட்டான் என்பதை முன்னரே அறிந்திருந்தால் அன்றி அப் பாடலில் வரும் பொன்று எறி முரசின் என்ற சொற்களின் பொருட் சிறப்பையும் ஆழத்தையும் அறிதல் இயலாது. போர்செய்து வெல்ல வகையற்று வஞ்சனையாகப் பாரியைக் கொலை செய்து பகைவர்களை எள்ளி நகையாடு முகமாக 'வென்று எறி முரசின் வேந்தர்' என்று கூறப்பெறுகிறது. இவ்வகை நகையை 'வோதனையினேயும் தகை என்பர் மேல் நாட்டுத் திறனாய்வாளர்.

பவ்வகைக் கையறுநிலைகள்

ஆனால், இதனிலும் வேறுபட்ட பல கையறு நிலைகள் உண்டு. தமிழ் இலக்கியங்களில் சமுதாயம் முழுவதற்கும், நாட்டிற்கும் ஏற்பட்ட தட்டங்களைக் கண்டு வருத்திப் பாடிய கையறு நிலைகளும் நிரம்ப உள்ளன. இதே பாரியின் இறப்பைக்

1. Grim Humour.

இதோ கவிஞன் ஊட்டி இருக்கிறானே? எவ்வாறு அவனால் இது முடிந்தது? இத்தகைய கவிதைகளை, உணர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்ட 'அகப்பாடல்' என்று கூறுகிறோம். இவற்றை ஆக்கும் கவிஞன் வெளி உலக அநுபவங்களில் ஆழ்ந்துவிடுவதில்லை. அதற்கு மாறாகத் தன்னுள்ளேயே தான் அமிழ்ந்து விடுகிறான். தன் புற மனத்தைக் கடந்து, அகமனத்தில் சென்று துருவிப் பார்க்கிறான். மனிதனாக உள்ள நிலையில் எண்ண உதவும் மனத்தின் ஆழத்தில் சென்று தன்னுடைய உணர்வு ஒன்றையே துணையாகக் கொண்டு உலாவுகிறான். அவ்வகை மனத்தில் உண்டாகும் அநுபவங்களை மட்டும் எடுத்து இவ்வகைப் பாடல்களில் பெய்கிறான். இவற்றிற்கு மாறான 'புறப்பாடல்களில் கவிஞன் அநுபவத்திற்கு, அகமனத்தை நாடிச் செல்வதில்லை. 'புற உலகில் நுழைந்து அங்கு நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளில் அமிழ்ந்து, அவற்றைப்பற்றி மட்டும் கூறுகிறான். இவ் விருவகைப் பாடல்களுக்கும், தெள்ளத் தெளிய அறுதியிட்டு வேறுபாடு காட்ட இயலாதேனும் ஓரளவு வேற்றுமை காண முடியும். மேலும், இங்கு அகம், புறம் என்று கண்டிருக்கும் பெயர்கள் அடிக்குறிப்பில் தரப்பட்டிருக்கும் ஆங்கிலப் பெயர்களுடன் முற்றும் பொருந்துவன அல்ல. பெரும்பான்மை இவை ஒத்த இயல்புடையனவானினும், அந்த ஆங்கிலப் பகுப்புக்குள்ள அனைத்துப் பொருளையும் தமிழ்மொழிக்கு ஏற்றினால் அது சாலாது என்பதை நினைவில் இருத்தல் வேண்டும்.

அநுபவ வகை

முதலாவதாக, அகமென்னும் பிரிவைக் காண்போம். ஓர் உதாரணம் மேலே காட்டப் பெற்றுள்ளது. அதனை நாதநாமக் கிரியை அல்லது சாவேரி இராகத்தில் படித்துப் பார்த்தால் நன்கு

1. Subjective Poetry.
2. Objective Poetry.
3. While, therefore, in subjective poetry, which is the poetry of introspection, the poet looks into his heart to write, and even draws the outer world down into himself and steepes it in its own emotions, in objective poetry he projects himself into the life without and seeking there his motives and subjects handles with the least possible admixture of his own individuality.

கரு. அகமும் புறமும்

இதோ அகப்பாடல்

“மன்றிற்கும் பெண்ணை மடல்சேர் அன்றில்/
நன்று அறை கொன்றனர் அவர் எனக் கலங்கிய
என்துயர் அறிந்தனை நரநியோ எம்போல
இன்றுணைப் பிரிந்தாரை உடையையோ நீ”

(கயத்தங்கனி: 12)

தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்துபோய்விட்டான். “ஓய்வும் ஒழிதலும் இல்லாமல் அவன் உறவை நினைந்து” வாடுகிறான் தலைவி. இரவில் தூக்கம் வரவில்லை. கடலின் பக்கத்தே வீடு அவளுக்கு. அங்கு உள்ள பனைமரத்தில் ஓர் அன்றில் பறவை மிகவும் கதறுகிறது. அதனைக்கேட்ட தலைவி உடனே அன்றிலை விளித்துப் பின்வருமாறு கேட்கிறான்: “ஏ, அன்றில் பறவையே! தலைவர் வராமல், எனக்குச் செய்த தீங்கை நான் நினைந்து வருந்துவதைக் கேட்டு அதனால் நீயும் வருந்திக் கதறுகிறாயா? அல்லாவிடின் உனக்கும், அன்புசெய்த தலைவன் ஒருவன் இருந்து, இப்பொழுது பிரிந்துபோய் விட்டானா?”

கவிஞன் இவ்வாறு கற்பனை செய்கிறான். அன்றில் கதறுவ தற்கும், தலைவி வருந்துவதற்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை. பெண்ணின் மனநிலையை இவ்வளவு அழகாகக் கூறும் இதனை உண்மையாக வருந்தும் ஒரு பெண் பாடவில்லை. ஆசிரியர் தலைவனின் என்ற ஆண் மகன் அல்லனோ இவ்வளவு உணர்ச்சி தரும்படி பாடுகிறான்? கதை அமைப்போ, அன்றித் தனிப்பட்ட மனிதன் வாழ்வில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியோ ஒன்றும் இதற்கு மூலமாக இருக்கவில்லை. ஆனாலும், கவிதையைப் படிக்கும் போது உண்மையாக நடந்தால் எப்படி இருக்குமோ அப்படிப் பட்ட உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது. ஒருவிதமான அடிப்படையும் இல்லாமல் எவ்வாறு உணர்ச்சி ஊட்ட முடியும்? ஆனால்,

பவிக்கும். அநுபவமாகும் ஆனால், அதனைப் படிக்கையில் ஆசிரியர் 'நல்லத்துவனானையோ, அல்லது வேறு ஒரு பெண்ணையோ நாம் நினைப்பதில்லை. அவ்வாறு தனிப்பட்ட மக்களின் நினைவு நம் மனத்தில் தோன்றுமேயானின் சிறந்த அநுபவத்தை நாம் பெறமுடியாமற் போய்விடும். இவ்வகப் பாடல்களின் இன்றியமையா இலக்கணங்களுள் தகையாயது ஒன்றுண்டு. கவிஞன் உண்மையில் பெற்ற உள்ளத்துணர்வோடு இவை அமைதல் வேண்டும். செயற்கை மனம் அடிக்குமே யானால் நாம் பாடலில் ஒன்றமுடியாது.

பெயர் கூறு?

தமிழ் இலக்கியத்தில் காணப்பெறும் அகப்பாடல்கள் முழுவதும் ஒருவர் பெயரும் குறிக்கப்பெறாமல் பாடப்பட்டிருப்பதன் காரணம் என்ன? சிறந்த இசைப்பாடல் என்று கூறக் கூடிய 'கவித்தொகையும் இவ்வாறே உள்ளது. அகப்பாடல் எனப் பெறும் இசைப்பாடலின் அடிப்படை முழுதும் தனிப்பட்டவர் தம்முள் தாமே அழுந்தி அநுபவிக்கும் அநுபவம் காரணமாகத் தோன்றினும், அநுபவிப்பவன் யார் என்ற குறிப்பைக்கூட வெளியிடுவதில்லை. மேலும் இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியமும் இவை 'கட்டி ஒருவர் பெயர் கொள் பெரு' என்று கட்டளை இட்டுச் செல்கிறது. காரணம் இவை கூறும் அநுபவங்கள் அனைத்தும் தனிப்பட்ட ஒருவர்க்கே உரியன என்பதின்நி, மனித இனம் முழுவதற்கும் பொதுவானவையாக இருத்தலேயாகும். அனைவருக்கும் பொதுவான அநுபவமாகலின் இதனை அநுபவிக்கும்பொழுது பிறருடைய நினைவு வராமல் இருப்பதே நலம். ஆனாலும், இப்பாடல்களுள் ஒருவர் பெயர் குறிக்கப்படல் கூடாது என்று பழம் தமிழர் கூறியது அவர்களுடைய திறனாய்வுச் சிறப்புக்கு ஒர் எடுத்துக்காட்டு. இத்தகைய கவிதைகளைப் படிக்கும்பொழுது நாம் நம்மைக் கவிஞன் மனநிலைக்குத் தூக்கிச் செல்லவேண்டுமென்பதில்லை. அதற்கு மறுதலையாகக் கவிஞனே தன்னை நம் முடைய மனநிலையில் வைத்துக் கவிதை புனைந்துள்ளான். ஆதலின், அவ்வநுபவத்தை யாரும் பகிர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

கரு. அகழும் புறமும் - - -

இதோ அடியாடல்

'என்றிலும் பெண்ணை மடக்கேர் அன்றில்!
நன்றுஅறை மொன்றைர் அலர்எனக் கலங்கிய
என் துவர் அறித்தனை நாநியை எம்மேல
இன்றுணைப் பித்தரை உடையாயே த'

(கலித்தொகை: 12)

தலைவர் தலைவியை விட்டுப் பிரித்துபோய்விட்டான். 'ஓர்வரும் ஒழிதலும் இல்லாமல் அவள் உறவை நினைத்து' வாடுகிறான் தலைவி. இரவில் தூக்கம் வரவில்லை. கடலின் பக்கத்தே வீடு அவளுக்கு. அங்கு உள்ள பனைமரத்தில் ஓர் அன்றல் பறவை மிகவும் கதறுகிறது. அதனைக்கேட்ட தலைவி உடனே அன்றலை விளித்துப் பின்வருமாறு கேட்கிறான்: "ஏ, அன்றல் பறவையே! தலைவர் வராமல், எனக்குச் செய்த தீங்கை நான் நினைத்து வருந்துவதைக் கேட்டு அதனால் நீயும் வருந்திக் கதறுகிறாயா? அவ்வாறின் உனக்கும், அன்புசெய்த தலைவர் ஒருவர் இருந்து, இப்பொழுது பிரித்துபோய் விட்டானா?"

அவனின் இவ்வாறு கற்பனை செய்கிறான். அன்றில் கதறுவ தற்கும், தலைவி வருந்துவதற்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை. பெண்ணின் மனநிலையை இவ்வளவு அழகாகக் கூறும் இதனை உண்மையாக வகுத்தும் ஒரு பெண் பாடவில்லை. ஆசிரியன் தீவிரத்துடன் என்ற ஆண் மகன் அவ்வளவு இவ்வளவு உணர்ச்சி தரும்படி பாடுகிறான்? கதை அமைப்போ, அன்றித் தனிப்பட்ட மனிதன் வாழ்வில் தடைபெற்ற நிகழ்ச்சியோ ஒன்றும் இதற்கு மூலமாக இருக்கவில்லை. ஆனாலும், கவிதையைப் படிக்கும் போது உண்மையாக நடத்தால் எப்படி இருக்குமோ அப்படிப் பட்ட உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது. ஒருவிதமான அடிப்படையும் இல்லாமல் எவ்வாறு உணர்ச்சி ஊட்ட முடியும்? ஆனால்,